

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 7C/248/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812219704
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danko Lauková
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2014:3812219704.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza sudcom JUDr. Dankou Laukovou v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOŠŤ, s.r.o., so sídlom ul. Pribinova č. 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom ul. Grösslingova č. 4, Bratislava, IČO: 36 864 421 proti odporcovi Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie č. 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Návrh **z a m i e t a .**

Účastníkom náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ návrhom zo dňa 27.9.2012, podaným prostredníctvom právneho zástupcu domáhal sa proti odporcovi zaplataenia sumy 227,85 eur, z titulu majetkovej škody a sumy 45,57 eur, z titulu nemajetkovej ujmy.

Návrh odôvodnil tým, že ako oprávnený subjekt (veriteľ zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXX) navrhol písomným podaním, spísaným procedurálnym postupom podľa § 38 a nasl. zák. č. 233/1995 Z. z. súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu, z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie, súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 7341/2009. Následne návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom predložil Okresnému súdu Prievidza a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Spisovú značku, pod ktorou došlo k registrácii exekučného konania na všeobecnom súde, označiť nevedel. Exekučný súd bol povinný o žiadosti rozhodnúť do 15 dní odo dňa jej doručenia, keďže exekučným titulom bolo vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 16.8.2010 (konanie sa začalo dňa 5.8.2009), a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, t. j. omeškanie trvalo viac ako 376 dní. Okrem uvedeného za nesprávny úradný postup považoval aj to, že exekučný súd spôsobom odporujúcim zákonu, preskúmal exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu. Podľa jeho názoru všeobecný súd, ktorý koná v pozícii exekučného súdu, nie je legitímne schopný vykonávať úkony smerujúce k opätovnému komplexnému rozhodovaniu vo veci s tým, že výsledkom takéhoto rozhodovania je úplná nemožnosť vykonať právo pre veriteľa. Poukázal na to, že existencia rozsudku rozhodcovského súdu, ktorý je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný, spôsobuje prekážku veci právoplatne rozhodnutej a zamedzuje mu iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplataenie istiny s príslušenstvom. Takýto postup exekučného súdu hodnotí ako nesprávny a v rozpore so

zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku). V predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe a rovnako tak neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevyožiteľnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej. Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedliteľná, lebo počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej istoty, v ktorej sa počas konania v predmetnej veci nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. Majetková škoda v celkovej výške 227,85 eur predstavuje náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá mu už viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní, vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu, založeného zmluvou o úvere. V súvislosti s nárokom o náhradu nemajetkovej ujmy uviedol, že samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je dôsledkom jeho nesústreďenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zmarenie nútenej vymožitelnosti jeho majetkového práva. Nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu legitímneho očakávania navrhovateľa, že správnym a zákonným postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky, vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote, by mohol uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky a jej príslušenstva, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá. Postup okresného súdu mu zamedzil správať sa so starostlivosťou riadneho hospodára. Na podporu nároku na náhradu nemajetkovej ujmy poukázal na ďalšie dôvody: a/ neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, zásah do jeho zákonných nárokov a základných práv vyvolal u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, b/ vytvorenie absolútnej nemožnosti súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských jeho aktivít, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu mu, a tiež majiteľom spoločnosti, spôsobila hospodársku stratu, c/ nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Uviedol, že do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky, alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal súladný výklad aplikovanej právnej normy. Primeranú náhradu nemajetkovej ujmy určil vo výške 20% z uplatňovanej istiny s príslušenstvom. V zmysle zákonného postupu, písomne žiadal odporcu o predbežné prerokovanie nároku o náhradu škody podľa § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z.. Odporca do podania návrhu na začatie konania na jeho žiadosť pozitívne nereagoval.

Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 7C 144/2012-7 zo dňa 25.10.2012 na spoločné konanie pod č. k. 7C 144/2012 spojil aj vec vedenú na Okresnom súde Prievidza č. k. 7C 248/2012.

Navrhovateľ v návrhu zo dňa 27.9.2012 uplatnil námietku zaujatosti sudcov Okresného súdu Prievidza. Krajský súd Trenčín uznesením č. k. 4NcC 613/2012-19 zo dňa 2.11.2012 rozhodol, že sudkyňa JUDr. Danko Lauková nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci, vedenej na Okresnom súde Prievidza č. k. 7C 144/2012 (s ktorou vecou na spoločné konanie bola spojená i vec č. k. 7C 248/2012).

Odporca navrhol návrh zamietnuť. Poukázal na zmätočnosť návrhu na začatie konania, pričom navrhovateľ prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd, i keď on má dôkazné bremeno. Je nepravdivé jeho tvrdenie, že nemá vedomosť o spisovej značke exekučného konania, pretože v tomto konaní bol jeho účastníkom. Neoznačenie spisových značiek exekučných konaní bolo jedným z dôvodov, pre ktoré aj Ústavný súd SR odmietol sťažnosti navrhovateľa na porušenie jeho ústavných práv spôsobených nečinnosťou exekučného súdu. Nie je ďalej zrejmý ani titul nároku na náhradu škody, lebo navrhovateľ namieta nesprávny úradný postup v podobe prieťahov, ďalej uvádza aj rozhodnutie o zamietnutí žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, čo sa dá vysvetliť ako namietanie nezákonného rozhodnutia. Nie je teda zrejmé, či uplatňuje nárok z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodov prieťahov, z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Navrhovateľ neuvádza kroky, ktoré podnikol

na odstránenie prietahov v konaní, neuvádza, či podal sťažnosť na zbytočné prietahy predsedovi okresného súdu, resp. ústavnú sťažnosť. Všeobecný súd pritom v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, pretože túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Ďalej namietal, že dňa 23.4.2012 mu boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, v ktorých bola obsiahnutá aj žiadosť vo veci, ktorá je predmetom tohto konania. Návrh na súd pritom navrhovateľ podal už dňa 27.9.2012, teda pred uplynutím 6-mesačnej lehoty v zmysle § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“). Ide preto o predčasne uplatnený nárok na súde. Navrhovateľ pritom napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadosti túto nedoplnil, neuviedol dátumy, kedy sa dozvedel o škode, nepredložil doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, neuviedol, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prietahy, ústavné sťažnosti a nedoplnil doklady preukazujúce ohrozenie jeho práv zánikom povinného, jeho insolvenčiou, stratou kontaktu s povinným. Preto, ako orgán príslušný na predbežné prerokovanie podaných žiadostí nepovažuje nárok navrhovateľa za predbežne prerokovaný. K rozhodnutiu exekučného súdu o udelení poverenia exekútorovi po uplynutí 15-dňovej lehoty uviedol, že súdna prax už dávnejšie ukázala, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok. S poukazom na príslušné zákonné ustanovenia, preto 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule vo veciach, v ktorých bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná po 1.6.2011. I prípadné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu, najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcim režimu spotrebiteľských zmlúv. Pokiaľ mal nesprávny úradný postup spočívať v zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, tento postup nemôže byť nesprávnym úradným postupom pre účely zákona č. 514/2003 Z. z.. Pri nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, pre jeho úspešné uplatnenie, by okrem iného bolo nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, čo v danom prípade nebolo splnené. Z dikcie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia a táto sa týka len prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie. Nie je možné logicky predpokladať, že by bol zámer zákonodarcu určiť 15-dňovú lehotu na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu. K tvrdenej existencii prietahov v konaní poukázal na ustanovenie § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z., kde je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu, spočívajúceho v zbytočných prietahoch v konaní. Navrhovateľ v tejto súvislosti nepreukázal podanie sťažnosti na prietahy, existenciu právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým by sa rozhodlo, že bolo porušené jeho právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, alebo právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, v ktorej by bolo konštatované, že sa porušilo jeho právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Navrhovateľ si vo vzťahu k predpokladom posúdenia existencie zbytočných prietahov v konaní, nesplnil povinnosť tvrdenia, a ani dôkaznú povinnosť. Ak ide o nárok, u ktorého došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred 23.4.2009, vznáša námietku premĺčania. Navrhovateľ nepreukázal existenciu dlžníka, ako základ pre preukázanie toho, čoho sa domáha, rovnako nepreukázal existenciu právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, a ani nevyožiteľnosť pohľadávky. V tejto súvislosti podľa jeho názoru, rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, by iba preukázalo nespôsobilosť konkrétneho rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom. Nulitný rozhodcovský rozsudok nepredstavuje prekážku veci rozhodnutej pre uplatnenie nároku navrhovateľa na súde. Navrhovateľ mal možnosť získať iný exekučný titul, a to napríklad podaním návrhu na začatie konania, čo nevykonal a svojou nečinnosťou sám prispel k situácii, ktorú v návrhu namietal. Ak by aj nastala situácia, že si toto právo navrhovateľ uplatnil novým návrhom, musel by preukázať v prvom rade, že by mu súd bez akýchkoľvek pochybností priznal požadovaný nárok od dlžníka v sume, v ktorej ho požaduje od neho (odporcu) a v druhom rade, že pohľadávky sú nevyožiteľné v dôsledku pochybenia okresného súdu, t. j., že nebyť nesprávneho úradného postupu súdu, došlo by k riadnemu a plnohodnotnému vymoženiu pohľadávky. Túto skutočnosť však navrhovateľ nepreukázal ani nepreukáže, a to najmä (ale nielen) s ohľadom na skutočnosť, že niektorí dlžníci by boli insolventní, niektorí po smrti, atď. Nemôže preto niesť zodpovednosť a nahrádzať G.

materiálnu škodu tak, ako si ju v konaní uplatnil, lebo nepreukázal vznik, ani výšku škody. K uplatnenej nemajetkovej ujme poukázal na to, že nie je možné prihliadať na tvrdené „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ členov riadiacich orgánov spoločnosti, pretože nároky uplatňuje právnická osoba a nie fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, pretože im priamo nevzniká žiadna ujma. Okrem toho náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 20% z istiny a príslušenstva nie je podložená akýmikoľvek reálnymi skutočnosťami, či rozumnou úvahou. Nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to i s poukazom na podnikateľskú činnosť navrhovateľa. Navrhovateľ a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie (k uvedenému odporca pripojil k návrhu list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/RM/kb D /2010/1360), sudy konštatovali porušenie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť navrhovateľa podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Navrhovateľ je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb. Konanie navrhovateľa, pokiaľ si uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu je v rozpore s dobrými mravmi, keďže škoda mala vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej činnosti, pričom aj súdna moc musí pozornejšie skúmať práve podania navrhovateľa, a to návrhy na vykonanie exekúcie, sudy musia obzvlášť opatrne zvažovať, či poverenie vydajú alebo nevydajú a podobne, s čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdom. S poukazom na charakteristiku príčinnej súvislosti medzi existenciou nesprávneho úradného postupu a vznikom škody alebo nemajetkovej ujmy, odporca uviedol, že navrhovateľovi žiadna škoda postupom okresného súdu nevznikla.

Navrhovateľ návrhom zo dňa 11.11.2013, doručeným súdu dňa 14.11.2013 navrhol konanie vo veci č. k. 7C 144/2012 prerušiť, a to do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, a to v súvislosti s rozhodnutím Krajského súdu Trenčín č. 4NcC 613/2012 zo dňa 2.11.2012.

Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 7C 144/2012-190 zo dňa 14.11.2013 (s ktorou vecou na spoločné konanie bola spojená aj vec č. k. 7C 248/2012) návrh navrhovateľa zo dňa 11.11.2013, doručený súdu dňa 14.11.2013 zamietol. Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie navrhovateľ. Krajský súd Trenčín uznesením č. k. 17Co 76/2014-219 zo dňa 6.5.2014 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

Vo veci vedenej pod č. k. 7C 144/2012 (s ktorou vecou na spoločné konanie bola spojená aj vec č. k. 7C 248/2012) bol určený termín pojednávania na 12.8.2014, na ktorom navrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu predložil podanie označené ako: Stanovisko žalobcu k vyjadreniu žalovanej k obsahu žaloby, v ktorom uviedol, že v žalobnom návrhu označuje osobu povinného spôsobom, ktorý umožňuje jej spoľahlivú identifikáciu, a to tak v rámci tohto súdneho konania, ako aj v rámci exekučnej agendy vedenej príslušným exekučným súdom. Žalobný návrh v časti IV. jednoznačne vypovedá o tom, že titul nároku je určený ustanovením § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. a ide o nesprávny úradný postup. Podrobne špecifikuje v čom vidí nesprávny úradný postup súdu: a/ exekučný súd nerozhodol o návrhu v zákonom predpokladanom čase (v legálnej lehote) a po uplynutí takto predpokladaného času (legálnej lehote) bol právne významný čas v konaní bezdôvodne nečinný, čím spôsobil zbytočné prieťahy, b/ exekučný súd vykonal úradný postup bez splnenia zákonných podmienok. Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. platného v čase nesprávneho úradného postupu, za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri jej výkone, zbytočné prieťahy v konaní. V zmysle zákonnej úpravy nie je vylúčené, aby nesprávny úradný postup predstavoval kumuláciu právnych skutočností. V danom prípade je intenzita zásahu do jeho práv a právom chránených záujmov nesprávnym úradným postupom veľmi vysoká, z dôvodu právnych skutočností vyvolávajúcich nesprávny úradný postup, resp. rad nesprávnych úradných postupov. Štátny orgán vybavený právomocou na rozhodnutie o návrhu, ktorým je jednoznačne súd, musí vo veci konať aj bez urgencií a sťažností účastníka, ak mu v tom nebránia objektívne prekážky. Napriek tomuto faktu vyvinul enormné úsilie, aby docielil vecný posun v exekučnom konaní, aby súd vydal rozhodnutie. Súdu v tejto súvislosti adresoval podanie zo dňa 18.2.2009, 20.5.2009, 20.5.2010, 23.9.2010, 27.9.2010. Z uvedeného výpočtu úkonov je zrejmé, že nečinnosť a neefektívna a nekoordinovaná činnosť súdu, mu spôsobila ničím neodôvodniteľné problémy v jeho podnikateľskej činnosti a vytvorila v sfére jeho práv stav dlhotrvajúcej neistoty. Okrem toho, žiadne prostriedky nápravy nemôžu konvalidovať časový aspekt konania. Z dikcie

ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku nevyhnutne vyplýva, že súd je povinný preskúmať súlad žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom v lehote 15 dní a dospieť k jednoznačnému záveru, či poverenie vydá alebo nevydá. Súd musí uskutočniť rozhodovací proces v zákonom určenej lehote 15 dní, bez ohľadu na konečný výsledok, t. j. bez ohľadu na to, či poverenia udolí alebo neudolí. V praxi tak môžu nastať modelové situácie, ktoré špecifikoval vo vyjadrení s tým, že podľa nich je nevyhnutné dospieť k záveru, že ak exekučný súd včas nevydá, či už poverenie, alebo uznesenie o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia (ku ktorému musel dospieť v lehote 15 dní od podania návrhu) spôsobuje zbytočné preťahy a táto jeho pasivita predstavuje neodôvodnenú nečinnosť súdu, ktoré je nevyhnutné hodnotiť, ako nesprávny úradný postup spôsobilý privodiť účastníkom konania škodu. Argumentácia odporcu, že ak bol návrh na vydanie poverenia podaný súdu pred 1.6.2011, pričom exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok, v zmysle § 44 ods. 2 v nadväznosti na § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, sa lehota na vydanie poverenia nevzťahovala na rozhodcovské rozsudky, a to napriek tomu, že v predmetnom ustanovení je namiesto rozhodcovského rozsudku uvedené rozhodnutie rozhodcovskej komisie, nemôže obstať a pri výklade právnych noriem je naopak nevyhnutné vychádzať z predpokladu, že zákonodarca je racionálny, a ak použil dva odlišné pojmy, myslel tým aj dve odlišné veci. Pokiaľ ide o preskúvanie žiadosti o udelenie poverenia na vykonávanie exekúcie, žiadosti na vykonanie exekúcie a exekučného titulu podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, súd prekročil svoju právomoc, keď prekročil zákonom limitovaný okruh otázok, ktoré je ako exekučný súd oprávnený preskúmať. Exekučný súd vykonal opätovné posúdenie jeho práva na zaplatenie dlhu v časti istiny, a to bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup. Dôsledkom tohto nesprávneho úradného postupu je faktické zneplatnenie exekučného titulu, avšak zákonom nepredpokladaným a nedovoleným spôsobom. Na preukázanie skutočnosti, že predmetný postup exekučného súdu je nesprávny, nechal spracovať znalecký posudok - posudok znalcom v odbore 330000 - Právne vzťahy k cudzine, odvetvie 330300 - Európske právo. Nesprávny úradný postup vidí aj v porušení práva Európskej únie zo strany exekučného súdu. Súdny dvor EÚ vo veci C-40/08 uviedol, že od vnútroštátneho súdu alebo tribunálu rozhodujúceho o návrhu na výkon konečného arbitrážneho nálezu, sa požaduje v súlade s vnútroštátnymi pravidlami procesu zhodnotiť na jeho vlastný podnet, či arbitrážna klauzula je neprijateľná vo svetle čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS tam, kde má k tomu dostupné právne a skutkové prvky, nevyhnutné pre túto úlohu. Exekučný súd nepostupoval v danom prípade v súlade s vnútroštátnymi pravidlami procesu a uplatnil nedostupné právne a skutkové prvky. Porušil práva oprávneného aj povinného na spravodlivé súdne konanie. Exekučný súd argumentačne pri posudzovaní materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu - rozsudku rozhodcovského súdu vychádzal aj z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci č. C-243/08, pričom nepostupoval podľa jeho bodu č. 33, nekomunikoval so stranami exekučného konania. Vnútroštátny súd nemôže vylúčiť aplikáciu dotknutej podmienky, ak sa spotrebiteľ po tom, ako bol upozornený súdom, rozhodne nedovoľávať sa nekalého a nezáväzného charakteru podmienky. Poukázal na to, že z hľadiska ochrany základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných preťahov, nie je možné ústavnoprávne ospravedlniť žiaden zbytočný zásah do tohto práva, a to bez ohľadu na to, ako dlho z hľadiska času pretrváva. Samotné prekročenie lehoty upravenej v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku predstavuje bez ďalšieho zbytočný preťah. Všeobecný súd má právomoc rozhodnúť o škode spôsobenej nesprávnym úradným postupom a v tejto súvislosti skúmať okolnosti označované v justičnej praxi Ústavného súdu Slovenskej republiky ako zbytočné preťahy. Ochrana ústavnosti nie je, a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je tiež úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Podľa jeho názoru preukázal vznik škody označením dôkazov preukazujúcich nesprávny úradný postup súdu, pričom nie je možné reálne predpokladať, že nesprávny úradný postup súdu nemal na jeho majetok a aktivity žiaden vplyv (súd vykonaním úradného postupu spôsobil konečnú nevykonalosť jeho nároku, keď požičané finančné prostriedky viac nemôže získať naspäť a zároveň o návrhu rozhodoval neprimerane dlho, pričom čas navyše pri hospodárskych aktivitách niečo stojí). Toto všetko predstavuje škodu na jeho strane. Nečinnosť súdu spôsobila zmenu v pracovných aktivitách jeho (navrhovateľa) zamestnancov (práca navyše) a v administratívnych postupoch (úkony navyše), a to v smere zvýšenia objemu prác a postupov. V hraničných prípadoch znamenala nutnosť prijať nových zamestnancov na pokrytie zvýšeného objemu prác. Dôsledkom je zníženie majetku na jeho strane. Ako náhradu majetkovej škody si uplatňuje náklady, ktoré mu vznikli v priamej príčinnej súvislosti s nekonaním exekučného súdu: náklady na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému, náklady na udržiavanie a správu informačného systému, náklady na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným exekútorom, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na

exekučnom súde (náklady, ktoré musel vynaložiť na zamestnancov, poštovné, papier, tlač, elektronické služby, atď.) v záujme toho, aby docielil postup v exekučnom konaní a rozhodnutie o jeho návrhu. Ak by súd bol včas rozhodol, nemusel by sa prostredníctvom svojich zamestnancov venovať urgenciám, sťažnostiam, evidencii prípadov, kde nebolo rozhodnuté, atď. Pre konanie nie je významný fakt, ako bolo o jeho návrhu rozhodnuté (či pozitívne, alebo negatívne), keďže toto nemohlo ovplyvniť jeho činnosť v snahe dosiahnuť (akékoľvek) rozhodnutie o návrhu na vydanie poverenia. K uplatňovanej náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch uviedol, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nie je vylúčené, že i pri obchodnej spoločnosti môže vzniknúť aj iná ako peňažná škoda, volajúca po finančnom odškodnení. Podľa jeho názoru jednoznačne preukázal, že konštatovanie porušenia práv nie je v danej veci dostačujúce na dosiahnutie spravodlivosti, a to predloženou argumentáciou dokumentujúcou intenzitu, rozsiahlosť a komplexnosť následkov vyvolaných porušením práv. V podaní označenom ako Doplnenie zásadnej právnej argumentácie k porušeniu práva EÚ okrem iného uviedol, že exekučný súd sa mal obrátiť na Súdny dvor EÚ vo veci výkladu čl. 3 ods. 1 Smernice 93/13/EHS v tom zmysle, či rozhodcovská doložka je neprijateľnou podmienkou.

Opis stanoviska navrhovateľa k vyjadreniu odporcu k obsahu žaloby (agenda ISTINA RS) bol odporcovi doručený dňa 18.8.2014 (č. l. 391 p.v. spisu č. k. 7C 144/2012).

Navrhovateľ návrhom zo dňa 13.8.2014 v konaní č. 7C 144/2012 (s ktorým na spoločné konanie bola spojená vec č. k. 7C 248/2012) navrhol, aby súd vylúčil na samostatné konanie veci, ktoré boli spojené na spoločné konanie pod č. 7C 144/2012.

Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 7C 144/2012-405 zo dňa 28.8.2014 vylúčil na samostatné konanie aj vec č. k. 7C 248/2012, ktorá bola uznesením Okresného súdu Prievidza č. k. 7C 144/2012-7 zo dňa 25.10.2012 spojená na spoločné konanie s vecou č. k. 7C 144/2012. Uznesenie bolo právnenému zástupcovi navrhovateľa a odporcovi doručené dňa 11.9.2014.

Navrhovateľ a jeho právny zástupca sa na pojednávanie nedostavili. V predloženom písomnom podaní uviedli, že navrhovateľovi doteraz nebolo doručené rozhodnutie Krajského súdu o vylúčení, resp. nevyvúčení sudcov Okresného súdu Prievidza. Navrhovateľ pritom trvá na tom, aby mu toto rozhodnutie bolo doručené, lebo má záujem sa proti nemu brániť podaním sťažnosti na Ústavný súd SR. Uviedol ďalej, že ak ide v prejednávanej veci o agendu ISTINA RS, na preukázanie skutočnosti, že postup exekučného súdu je nesprávny si dal spracovať znalecký posudok znalcom v odbore 330000 - Právne vzťahy k cudzine, odvetvie 330300 - Európske právo, ktoré zodpovie na otázky týkajúce sa interpretácie a aplikácie smernice Rady 93/13/EHS. Znalecký posudok navrhuje ako dôkaz so zásadnou povahou.

Tunajší súd právnenému zástupcovi navrhovateľa na e-mail oznámil, že žiadosť o zrušenie určeného pojednávania neakceptuje a pojednávanie vo veci sa uskutoční. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že v prejednávanej veci sa jedná o agendu ISTINA RS, pričom navrhovateľ už predložil znalecký posudok znalca v odbore 330000 - Právne vzťahy k cudzine, odvetvie 330300 - Európske právo, a ďalej na rozhodnutie Krajského súdu Trenčín č. k. 4NcC 613/2012-19 zo dňa 2.11.2012, z konania č. 7C 144/2012, s ktorým na spoločné konanie v čase rozhodovania odvolacieho súdu bola spojená aj vec č. k. 7C 248/2012, ktorá na samostatné konanie bola vylúčená až uznesením zo dňa 28.8.2014. Krajský súd Trenčín uznesením č. k. 4NcC 613/2012-19 zo dňa 2.11.2012 rozhodol, že JUDr. Danka Lauková nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci č. k. 7C 144/2012. Uznesenie Krajského súdu Trenčín bolo právnenému zástupcovi navrhovateľa doručené dňa 21.2.2013, pričom na základe neho už aj podal ústavnú sťažnosť, ktorú predložil v súvislosti s procesným návrhom v konaní č. k. 7C 144/2012 zo dňa 11.11.2013, doručeným súdu dňa 14.11.2013, na prerušenie konania. Ako to už bolo uvedené, Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 7C 144/2012-190 zo dňa 14.11.2013 tento návrh na prerušenie konania zamietol a odvolací súd uznesením č. k. 17Co 76/2014-219 zo dňa 6.5.2014, uznesenie okresného súdu potvrdil. Z odôvodnenia rozhodnutia Krajského súdu Trenčín vyplýva, že o vznesenej námietke zaujatosti sudcu JUDr. Danky Laukovej nadriadený súd už rozhodol, a že Ústavný súd SR sťažnosť navrhovateľa o porušení práva na zákonného sudcu a práva na prerokovanie veci nestranným súdom nálezom z 30.4.2013 č. k. I.ÚS 250/2013-10, odmietol. Navrhovateľovi a jeho právnenému zástupcovi všetky uvedené skutočnosti, v čase podania žiadosti o zrušenie určeného termínu pojednávania, boli známe. Súd dospel k názoru, že neboli splnené podmienky pre odročenie (zrušenie termínu) pojednávania z dôvodu označeného právneným zástupcom navrhovateľa, v zmysle § 119 O.s.p.,

a vec podľa § 101 ods. 2 O.s.p. prejednal v jeho a navrhovateľovej neprítomnosti. Navrhovateľ a jeho právny zástupca si sami zmarili možnosť zrealizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia.

Odporca sa na pojednávanie nedostavil. Neprítomnosť neospravedlnil. Súd vec podľa § 101 ods. 2 O.s.p. prejednal v jeho neprítomnosti.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom spisu č. k. 15Er 1779/2009, s lustráciou v registri sťažností, so znaleckým posudkom č. 1/2013, č. 1/2014.

Z vykonaného dokazovania súd zistil nasledujúci skutkový stav:

Zo spisu č. k. 15Er 1779/2009 vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola tunajšiemu súdu doručená dňa 16.9.2009. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 10.6.2009. Dňa 24.9.2009 súd vyzval právneho zástupcu navrhovateľa na doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie tak, že predloží fotokópiu úverovej zmluvy. Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 15Er 1779/2009-10 zo dňa 23.2.2010 žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že súd z predloženého rozhodcovského rozsudku zistil, že medzi účastníkmi exekučného konania bola uzavretá zmluva o úvere, podľa ktorej sa povinný zaviazal splácať úver v dohodnutých splátkach. Predmetom plnenia podľa obsahu rozhodcovského rozsudku bol nesplatený úver, poplatok za poskytnutie úveru, úrok z omeškania 0,25% denne z dlžnej sumy, poplatky za upomienky. Exekučný súd poukázal na to, že jediným exekučným titulom, pri ktorom súd vstupuje aj do hmotnoprávneho vzťahu účastníkov exekučného konania, je rozsudok vydaný v rozhodcovskom konaní. Ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa § 45 ods. 1 písm. b/ alebo c/ zák. č. 244/2002 Z.z., pre takéto posúdenie však musí mať súd k dispozícii predovšetkým zmluvu o úvere so všetkými jej neoddeliteľnými súčasťami, listinu obsahom ktorej je dohoda o tom, že riešenie sporov, ktoré vzniknú z konkrétneho zmluvného vzťahu budú zmluvné strany riešiť v rozhodcovskom konaní. Oprávnený zostal nečinný, nepredložil požadované listiny. Z odôvodnenia rozhodnutia ďalej vyplýva, že súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pre možný rozpor exekučného titulu s § 45 ods. 1 písm. c/ zák. č. 244/2002 Z.z.. Poukázal na to, že z rozhodcovského rozsudku nevyplýva ani základná skutočnosť a to, aká suma úveru bola skutočne poskytnutá na účet povinného, aká suma z priznanej istiny predstavuje poplatok za poskytnutie úveru, či úverová zmluva obsahuje základné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, že úrok z omeškania 0,25% denne je neprimerane vysoký. Proti uvedenému rozhodnutiu podal odvolanie oprávnený. Krajský súd Trenčín uznesením č. k. 16CoE 96/2010-18 zo dňa 30.9.2010 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že ustanovenie § 45 ods. 1 zák. č. 244/2002 Z.z. umožňuje súdu zastaviť konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie za splnenia podmienok uvedených pod písm. a/, b/, c/ ods. 1 v prípade, ak v zmysle ods. 2 zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa ods. 1 písm. b/ alebo c/. Svojím postupom oprávnený neumožnil súdu prvého stupňa preskúmať exekučný titul, resp. rozhodcovské konanie (§ 45 zák. č. 244/2002 Z.z.). V uvedenej právnej úprave je obsiahnutý rozdiel medzi preskúmaním vykonateľných rozhodnutí v zmysle § 41 Exekučného poriadku a rozhodcovských rozsudkov. Podľa odvolacieho súdu, vzhľadom na znenie uvedeného ustanovenia sú potom neopodstatnené úvahy oprávneného o tom, že jeho aplikáciou súd ukráti strany exekučného konania o práva, ktoré im priznáva Zákon o rozhodcovskom konaní alebo Občiansky súdny poriadok, a to najmä práva na prejednanie veci pred príslušným súdom. Takýmto postupom nedochádza k nahradzovaniu konania o žalobách o zrušenie rozhodcovských rozsudkov exekučným konaním. Odvolací súd tiež poukázal na to, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa nie je v rozpore ani s § 3 O.s.p.. Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 15Er 1779/2009-22 zo dňa 18.1.2011 exekučné konanie podľa § 44 ods. 3 zák. č. 233/1995 Z.z. zastavil.

Z úradnej činnosti súdu bolo zistené, že v predmetnom exekučnom konaní oprávnený nepodal sťažnosť na zbytočné prietahy v konaní (č. l. 192a spisu č. k. 7C 144/2012).

Podľa § 3 ods. 1 písm. d/ zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení do 31.12.2012, štát zodpovedá za podmienok

ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/, bod 1 zákona č. 514/2003 Z. z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní, a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení platnom do 31.12.2012, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení platnom od 31.12.2012, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení platnom od 31.5.2009 do 31.5.2010 súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku v znení platnom od 31.5.2009 do 31.5.2010, exekúciu možno vykonať aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Hodnotením skutkového stavu veci dospel súd k právnemu záveru, že návrh nie je podaný dôvodne, preto ho zamietol.

V predmetnej exekučnej veci nedošlo k uplynutiu 30-dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu exekútora pred dňom 23.4.2009. Súd sa preto uplatnenou námietkou zaujatosti zo strany odporcu nezaoberal.

V prejednávanej veci sa navrhovateľ domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Prievidza. Právnym predpisom, upravujúcim zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.

Nevyhnutnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu sú:

a/ protiprávny úkon (nesprávny úradný postup),

b/ vznik škody,

c/ príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody,

d/ zavinenie (len v prípade subjektívnej zodpovednosti, pri objektívnej zodpovednosti nie je podstatné, či zodpovedný subjekt vznik škody zaviniel, alebo nie).

Zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je citovaným zákonom koncipovaná ako objektívna, tzn. že zo strany oprávneného subjektu (poškodeného) nie je potrebné preukazovať zavinenie vo forme úmyslu, resp. nedbanlivosti, ale stačí preukázať, že škoda (ak vznikla), je výsledkom činnosti príslušného orgánu štátu (tzv. zodpovednosť za výsledok). Ústavným základom uvedenej zodpovednosti je článok 46 ods. 3 Ústavy SR.

Vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou je vzťahom príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný a nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako priama príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu.

Z uvedených skutočností vyplýva, že nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku navrhovateľa, ktoré bolo priamo a nesprostredkovane spôsobené práve týmto postupom, ktorý by bol z hľadiska zmenšenia majetku navrhovateľa rozhodujúcim, tzn. ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, jeho majetok by sa nezmenšil.

S poukazom na zákonné podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, súd v danej veci skúmal tieto podmienky a dospel k záveru, že splnené neboli.

Odporca v konaní namietal nedostatky návrhu na začatie konania. V tejto súvislosti súd konštatuje, že pokiaľ ide o odporcom namietané nedostatky návrhu na začatie konania, návrh navrhovateľa v zmysle § 79 ods. 1 O.s.p. má všetky náležitosti návrhu na začatie konania, pričom neoznačenie spisovej značky exekučného konania, v ktorom malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu, nie je takou vadou návrhu, ktorá by bránila súdu vo veci ďalej konať. V zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. nárok na náhradu škody spôsobenej aj nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať, na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom. Navrhovateľ v prejednávanej veci poskytol súdu len tvrdenie, že vo veci podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku, na ktorú odporca nereagoval pozitívne. Pokiaľ navrhovateľ vykonal dôkaz, a to vyžiadať od odporcu príslušný spis, ktorý sa týka podanej žiadosti o prerokovanie nároku, vykonanie tohto dôkazu nebolo možné, pretože Ministerstvo spravodlivosti SR nevedlo osobitný spis pre podanú žiadosť. Podľa odporcu navrhovateľ neposkytol, ani napriek opakovaným výzvam v rámci predbežného prerokovania požadovanú súčinnosť potrebnú pre prerokovanie jeho nároku. Za tohto stavu, keď navrhovateľ tvrdil, že žiadosti o predbežné prerokovanie nároku podal a odporca v zásade uvedenú skutočnosť potvrdil, súd uzavrel, že žiadosť o predbežné prerokovanie navrhovateľom bola podaná v deň 23.4.2012, nárok bol uplatnený na základe žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a s ohľadom na skutočnosť, že nárok navrhovateľa uspokojený nebol v lehote do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, súd považoval podmienku predbežného prerokovania nároku za splnenú. Súd nevidel v podaní predmetného návrhu pred uplynutím šesťmesačnej lehoty prekážku v konaniach o nárokoch navrhovateľa, pretože uvedená šesťmesačná lehota uplynula dňa 23.10.2012 a v nasledujúcich dňoch a je zrejmé, že k uspokojeniu nároku navrhovateľa nedošlo. Vychádzajúc z právnej úpravy § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 citovaného zákona, platného do 31.12.2012 nemožno i v takomto prípade uprieť navrhovateľovi právo obrátiť sa na súd s nárokom na náhradu škody. Zákon podľa tejto úpravy nespájal s nedostatkom žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a neposkytnutím následnej súčinnosti žiadateľa dôsledok zániku nároku na náhradu škody.

Podľa právnej úpravy platnej v čase tvrdeného nesprávneho úradného postupu a vzniku škody sa za nesprávny úradný postup považuje porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody má pritom len ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Navrhovateľ za nesprávny úradný postup označil porušenie povinnosti vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť a zbytočné prieťahy v konaní, vykonanie úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok.

Navrhovateľ tvrdil, že súd o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol až dňa 16.8.2010 (konanie sa začalo dňa 5.8.2009), a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom omeškanie trvalo viac ako 376 dní.

Zo spisu č. k. 15Er 1779/2009 vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola tunajšiemu súdu doručená dňa 16.9.2009. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 10.6.2009. Dňa 24.9.2009 súd vyzval právneho zástupcu navrhovateľa na doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie tak, že predloží fotokópiu úverovej zmluvy. Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 15Er 1779/2009-10 zo dňa 23.2.2010 žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že súd z predloženého rozhodcovského rozsudku zistil, že medzi účastníkmi exekučného konania bola uzavretá zmluva o úvere, podľa ktorej sa povinný zaviazal splácať úver v dohodnutých splátkach. Predmetom plnenia podľa obsahu rozhodcovského rozsudku bol nesplatený úver, poplatok za poskytnutie úveru, úrok z omeškania 0,25% denne z dlžnej sumy, poplatky za upomienky. Exekučný súd poukázal na to, že jediným exekučným titulom, pri ktorom súd vstupuje aj do hmotnoprávneho vzťahu účastníkov exekučného konania, je rozsudok vydaný v rozhodcovskom konaní. Ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa § 45 ods. 1 písm. b/ alebo c/ zák. č. 244/2002 Z.z., pre takéto posúdenie však musí mať súd k dispozícii predovšetkým zmluvu o úvere so všetkými jej neoddeliteľnými súčasťami, listinu obsahom ktorej je dohoda o tom, že riešenie sporov, ktoré vzniknú z konkrétneho zmluvného vzťahu budú zmluvné strany riešiť v rozhodcovskom konaní. Oprávnený zostal nečinný, nepredložil požadované listiny. Z odôvodnenia rozhodnutia ďalej vyplýva, že súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pre možný rozpor exekučného titulu s § 45 ods. 1 písm. c/ zák. č. 244/2002 Z.z.. Poukázal na to, že z rozhodcovského rozsudku nevyplýva ani základná skutočnosť a to, aká suma úveru bola skutočne poskytnutá na účet povinného, aká suma z priznanej istiny predstavuje poplatok za poskytnutie úveru, či úverová zmluva obsahuje základné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, že úrok z omeškania 0,25% denne je neprimerane vysoký. Proti uvedenému rozhodnutiu podal odvolanie oprávnený. Krajský súd Trenčín uznesením č. k. 16CoE 96/2010-18 zo dňa 30.9.2010 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že ustanovenie § 45 ods. 1 zák. č. 244/2002 Z.z. umožňuje súdu zastaviť konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie za splnenia podmienok uvedených pod písm. a/, b/, c/ ods. 1 v prípade, ak v zmysle ods. 2 zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa ods. 1 písm. b/ alebo c/. Svojím postupom oprávnený neumožnil súdu prvého stupňa preskúmať exekučný titul, resp. rozhodcovské konanie (§ 45 zák. č. 244/2002 Z.z.). V uvedenej právnej úprave je obsiahnutý rozdiel medzi preskúmaním vykonateľných rozhodnutí v zmysle § 41 Exekučného poriadku a rozhodcovských rozsudkov. Podľa odvolacieho súdu, vzhľadom na znenie uvedeného ustanovenia sú potom neopodstatnené úvahy oprávneného o tom, že jeho aplikáciou súd ukráti strany exekučného konania o práva, ktoré im priznáva Zákon o rozhodcovskom konaní alebo Občiansky súdny poriadok, a to najmä práva na prejedanie veci pred príslušným súdom. Takýmto postupom nedochádza k nahradzovaniu konania o žalobách o zrušenie rozhodcovských rozsudkov exekučným konaním. Odvolací súd tiež poukázal na to, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa nie je v rozpore ani s § 3 O.s.p.. Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 15Er 1779/2009-22 zo dňa 18.1.2011 exekučné konanie podľa § 44 ods. 3 zák. č. 233/1995 Z.z. zastavil.

Odpoveď, či došlo k vydaniu, resp. nevydaniu rozhodnutia exekučného súdu v zákonom ustanovenej lehote, poskytuje ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Prejav vôle normotvorcu vyjadrený v tejto právnej norme je pritom potrebné ozrejmiť výkladovými metódami, ktoré zachovávajú autenticitu sledovaného zámeru.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d/ zák. č. 233/1995 Z.z. účinného v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie, exekučným titulom sú i vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Hoci v tomto ustanovení rozhodcovský rozsudok za exekučný titul *expressis verbis* nebol ustanovený (k tomu došlo až novelou účinnou od 1.6.2011), napriek tomu ho treba považovať za exekučný titul

podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku aj pred účinnosťou novely uskutočnenej zákonom č. 102/2011 Z. z.. Súd vychádza z teologického výkladu zákona vložением slov „rozhodcovských súdov a“ do § 41 ods. 2 písm. d/ sa podľa dôvodovej správy k tejto novele odstraňuje len rozporný výklad § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, či pod vykonateľnými rozhodnutiami rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených sa rozumejú rozhodcovské rozsudky. V zmysle uvedeného výkladu sa 15 dňová lehota na vydanie poverenia na daný prípad nevzťahovala z dôvodu, že exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok (porovnaj rozsudok Krajského súdu Žilina č. k. 11Co 128/2014 z 14.4.2014. Súd teda prisvedčuje správnosti argumentácie odporcu, že ak sa do zákonnej formulácie exekučného titulu vložili slová „rozhodnutí rozhodcovských súdov“, išlo len o explicitnejšie ujasnenie lítery zákona, aby sa predišlo mylným interpretáciám tohto ustanovenia. V tomto smere je argumentácia navrhovateľa spočívajúca v tom, že rozhodcovské rozsudky do 1.6.2011 nebolo možné považovať za exekučné tituly podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, účelová. Navrhovateľ ani v exekučných konaniach nikdy nespochybňoval začlenenie rozhodcovského rozsudku pod citované ustanovenie Exekučného poriadku. Podľa názoru súdu, vychádzajúc z výslovného znenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v ktoromkoľvek znení, prípadná 15-dňová lehota sa vzťahovala vždy len na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, ak súd nezistil rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu so zákonom. Následne sa osobitne upravuje situácia, keď súd takýto rozpor zistí a je povinný nie udeliť poverenie, ale rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Keby bol zámer zákonodarcu pod zákonnú 15-dňovú lehotu vsunúť obe procesné situácie, nebola by osobitne upravovaná situácia pri zistení rozporu, napríklad exekučného titulu so zákonom. Uvedené má i logické opodstatnenie, pretože pri skúmaní exekučného titulu ide o zložitejší proces posudzovania zákonnosti priznaného plnenia, a to i v rozhodcovskom rozsudku. Súd poukazuje aj na Nález Ústavného súdu SR II. ÚS 5209/2012-39 z 10.7.2013.

Vychádzajúc z uvedeného názoru, s ohľadom na skutočnosť, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola tunajšiemu súdu doručená dňa 16.9.2009 a súd rozhodol dňa 23.2.2010, nedošlo tak zo strany exekučného súdu k porušeniu povinnosti vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote. Dobu, za ktorú rozhodol vzhľadom na potrebu posudzovať povahu prisúdeného plnenia v rozhodcovskom rozsudku, platnosť rozhodcovskej doložky a uvedené vyhodnotiť aj z pohľadu ochrany spotrebiteľa, považuje za primeranú.

V sporom dotknutom exekučnom konaní neboli preukázané navrhovateľom avizovaná nečinnosť, zbytočné prietahy, ktoré tvrdenie podliehalo prieskumnej činnosti súdu z hľadiska platnej právnej úpravy (§ 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z.) v čase vzniku zodpovednostného vzťahu. Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov. Právo každého na to, aby jeho záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná súdom zakotvuje aj čl. 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru. V tomto smere rozsiahla rozhodovacia prax Ústavného súdu SR ustálila, že pri rozhodovaní, či vo veci došlo k prietahom v konaní sa zohľadňujú tri kritéria, ktorými sú: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka konania a spôsob, akým súd v konaní postupoval. Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 Ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone, ale aj s ohľadom na konkrétne okolnosti veci. Súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu vo veci č. III. ÚS 69/2011, v ktorom konštatoval, že účastník konania, ktorý počas tvrdenej nečinnosti súdu, prietahov v konaní, neprejaví navonok svoju nespokojnosť s jeho postupom, koná v rozpore so zásadou každý nech si stráži svoje práva. Navrhovateľ (oprávnený subjekt z predmetného exekučného konania) nepreukázal, že by urobil procesné úkony smerujúce k urýchlenému rozhodnutiu vo veci. Súd tiež poukazuje na nález Ústavného súdu SR II. ÚS 520/2012-39 zo dňa 10.7.2013 týkajúci sa navrhovateľa vo veciach Okresného súdu Zvolen, vedených pod sp. zn. 27Er 539/2010 a sp. zn. 22Er 915/2010, v ktorých namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Ústavný súd rozhodol, že základné práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov porušené neboli, hoci konania na okresnom súde trvali ku dňu podania sťažnosti 20 resp. 24 mesiacov (súd v oboch prípadoch zamietol žiadosť súdneho exekútora na vykonanie exekúcie). Ústavný súd v náleze konštatoval, že je významná, priam kľúčová skutočnosť, že sťažovateľka (spoločnosť POHOTOVOSTĚ) pred okresným súdom iniciovala značne vysoký počet exekučných konaní (ide o 100 až 1000 exekučných konaní - návrhov v typovo obdobných veciach), pričom je nevyhnutné vziať daný fakt do úvahy, a to smerom ku kritériám posudzovania prietahov v záujme ochrany práv a slobôd iných subjektov. Súd ďalej poukazuje

na rozhodnutie Ústavného súdu SR č. IV.ÚS 606/2012, ktoré sa týkalo sťažnosti navrhovateľa v obdobnej veci, v ktorej bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná dňa 15.8.2011, nasledovala výzva na predloženie rozhodcovskej zmluvy zo dňa 16.4.2012, ktorá bola predložená dňa 4.5.2012 a uznesením zo dňa 5.10.2012 bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá. Ústavný súd SR okrem iného zdôraznil, že aj niekoľkomesačná nečinnosť súdu, nemusí zakladať porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Poukázal na to, že sťažovateľ (navrhovateľ) podával žiadosti hromadne, teda zaťažoval súd v rovnakom čase väčším počtom podaní, a preto musel počítať s určitým technicko-administratívnym zdržaním na strane súdu, ktoré spôsobilo, že o jeho žiadosti bolo rozhodnuté s určitým časovým odstupom, čo je ústavne akceptovateľné. Uvedené závery Ústavného súdu je možné aplikovať aj v predmetnej veci. Navrhovateľ v predmetnom časovom období podával viacero (v stovkách) exekučných návrhov, ktoré následne boli predkladané súdu, ako návrhy na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Navrhovateľ musel vychádzať z daných technických a administratívnych možností súdu, ktorý má spracovať hromadné žiadosti (porovnaj rozhodnutie Krajského súdu Prešov č. k. 1Co 122/2014, č. k. 2Co 82/2014, Krajského súdu Bratislava č. k. 2Co 306/2014, Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 13Co 147/2014, Krajského súdu Trenčín č. k. 17Co 18/2014, č. k. 5Co 169/2014).

Hodnotiac postup exekučného súdu v zmysle vyššie uvedeného je významné, že žiadosť súdneho exekútora bola exekučnému súdu doručená dňa 16.9.2009 a exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok, odsudzujúci povinného na plnenie z titulu spotrebiteľskej úverovej zmluvy. V nadväznosti na tento exekučný titul, exekučný súd viazaný ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, zvýrazňujúcim zodpovednosť exekučného súdu za vydanie poverenia ako výsledok náležitého preskúmania, okrem iného i exekučného titulu, dňa 23.2.2010 žiadosť súdneho exekútora na vydanie poverenia zamietol. Doba, ktorá uplynula odo dňa doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia, do rozhodnutia exekučného súdu nie je tak významná, aby ju s poukazom na okolnosti veci, bolo možné kvalifikovať ako nečinnosť, resp. zbytočné prieťahy. Exekučný súd rozhodol v čase primeranom skutkovému a právnomu stavu veci.

Navrhovateľ, ako to už bolo uvedené ďalej namietal, že exekučný súd nesprávne úradne postupoval, keďže rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie tak, že nevydal poverenie, ale žiadosť o udelenie poverenia zamietol. Tvrdil, že exekučný súd zasahujúc do skutkového a právneho stavu obsiahnutého v rozhodcovskom rozsudku sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu, pričom nebol ani legitímne schopný k vykonávaniu takýchto úkonov. Súd vytvoril stav reálnej nevykonalnosti istiny a príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej. Na jednej strane existuje relevantný exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý už nie je možné zrušiť a je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný, a na druhej strane nie je možné iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu na zapltenie istiny s príslušenstvom, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci rozhodnutej.

Podľa § 45 ods. 1, ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní (zákon č. 244/2002 Z. z.) súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví, okrem iného i z dôvodu, ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b/ alebo písm. c/.

Exekučným titulom v predmetnej veci bol rozhodcovský rozsudok.

Z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že exekučný súd je ex offo povinný skúmať, či exekučný titul nie je v rozpore so zákonom. V predmetnej veci súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie z dôvodov nepreskúmateľnosti rozhodcovského rozsudku a možného rozporu exekučného titulu s § 45 ods. 1 písm. c/ zák. č. 244/2002 Z.z.. Predloženie úverovej zmluvy a jej neoddeliteľných súčastí bolo nevyhnutne potrebné aj pre účely posúdenia platnosti rozhodcovskej doložky, a tým i právomoci rozhodcovského súdu, ktorý vydal rozhodcovský rozsudok, ako exekučný titul v predmetnej veci. Oprávnený teda úverovú zmluvu a jej neoddeliteľné súčasti súdu,

a ani exekútorovi neposkytol. Exekučný súd vo veci postupoval i s poukazom na princíp ochrany práv spotrebiteľa, ktorá je predmetom verejného záujmu a je nevyhnutná pre zvýšenie kvality života občanov. Okrem toho, tento výklad možno podprieť aj povinnosťou súdu rešpektovať základné právo na spravodlivú súdnu ochranu zaručenú článkom 46 ods. 1 Ústavy SR. Toto právo sa zaručuje nielen tomu, kto uplatňuje svoje práva, ale aj tomu, proti komu je nárok uplatňovaný. V spotrebiteľských veciach je pomerne časté, že všeobecný súd môže prvýkrát poskytnúť spotrebiteľovi z úradnej povinnosti účinnú spravodlivú ochranu jeho práv až po podaní návrhu na začatie exekúcie, na základe rozhodcovského rozsudku. Ak je teda predmetom rozhodcovského konania spor zo spotrebiteľského právneho vzťahu, aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ nevyužije možnosť spochybníť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy, doložky a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom, znamenajúci neúčinnosť a teda nezáväznosť tohto exekučného titulu. Exekučný súd poukázal i na to, že z rozhodcovského rozsudku nevyplýva ani základná skutočnosť a to, aká suma úveru bola skutočne poskytnutá na účet povinného, aká suma z priznanej istiny predstavuje poplatok za poskytnutie úveru, či úverová zmluva obsahuje základné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, že úrok z omeškania 0,25% denne je neprimerane vysoký. Najvyšší súd SR pripustil možnosť exekučného súdu skúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku z hľadísk uvedených v § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní a následne exekúciu zastaviť, aj v uznesení sp. zn. 5Cdo 291/2010 z 29.3.2011. I z rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR - uznesení IV. ÚS 60/2011 zo dňa 3.3.2011, v ktorom Ústavný súd SR odmietol sťažnosť práve navrhovateľa v súvislosti s postupom tunajšieho súdu vo veci 16Er/2085/2009, v ktorom bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá, keď uviedol, že pokiaľ je podmienka existencie vnútroštátneho práva prikazujúceho za určitých okolností prieskum materiálnej stránky rozhodcovského rozsudku v rámci rozhodovania o návrhu na výkon rozhodcovského rozsudku splnená (§ 45 zákona o rozhodcovskom konaní), potom postup všeobecného súdu, ktorý z toho vyvodí dôsledky vyplývajúce zo slovenského právneho poriadku, je legitímny. Súd poukazuje i na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. k. 3Cdo 146/2011 z 13.10.2011 (R 46/2012), z ktorého vyplýva aj to, že exekučný súd je povinný zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia, ak už pri postupe podľa § 44 ods. 2 vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný. Aj v zmysle uvedeného rozhodnutia bol správny postup exekučného súdu v namietanom exekučnom konaní, ak zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, z dôvodu nepreskúmateľnosti rozhodcovského rozsudku a možného rozporu exekučného titulu s § 45 ods. 1 písm. c/ zák. č. 244/2002 Z.z.. Potom nie je správny názor navrhovateľa, že vydaný rozhodcovský rozsudok predstavoval prekážku veci rozhodnutej. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na ustanovenie § 106 ods. 1, veta druhá O.s.p.. Súd ďalej poukazuje na to, že exekučné súdy žiadosti o udelenie poverenia na základe predkladaných rozhodcovských rozsudkov zamietali už od roku 2009. Oprávnený neustále predkladal tieto exekučné tituly na vykonanie exekúcie, napriek už dlhšiu dobu ustálenej súdnej praxe. Ako však už bolo uvedené, oprávnený ani neumožnil exekučnému súdu preskúmať rozhodcovské konanie, resp. úverovú zmluvu a jej neoddeliteľné súčasti. Ďalej súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5MCdo 11/2012 zo dňa 29.4.2013 (porovnaj aj rozsudok Krajského súdu Nitra č. k. 26Co 16/2014), podľa ktorého dokazovanie (vyžadujúce nariadenie pojednávania s možnosťou účasti oprávneného i povinného) vo fáze exekučného konania, a to podania žiadosti o udelenie poverenia súdnemu exekútorovi, neprichádza do úvahy aj z dôvodu, aby sa tým nezmaril účel exekúcie, o ktorej sa povinný má prvýkrát dozvedieť až doručením upovedomenia o začatí exekúcie. Navrhovateľ v priebehu konania predložil znalecký posudok č. 1/2013 vypracovaný Doc. JUDr. PhDr. Miroslavom Slašťanom, PhD, na základe jeho žiadosti za účelom zistenia, či je právom Európskej únie zakázané, aby majetkové spory, v ktorých zmluvnou stranou je spotrebiteľ, mohli byť rozhodované rozhodcom alebo rozhodcovským súdom v rozhodcovskom konaní. Zo záveru posudku vyplýva, že právo Európskej únie a bez splnenia osobitných podmienok ochrany spotrebiteľa nezakazuje, aby majetkové spory, v ktorých zmluvnou stranou je spotrebiteľ, mohli byť rozhodované rozhodcom alebo rozhodcovským súdom v rozhodcovskom konaní. Znalec v uvedenom posudku riešil právnu otázku, ktorú však je oprávnený riešiť len súd. Tvrdený nesprávny úradný postup spočívajúci v nečinnosti, v zbytočných prietahoch v exekučnom konaní možno pritom objektívne zistiť iba dôkazom, ktorým je oboznámenie exekučného spisu. Pokiaľ navrhovateľ namietal, že súd v exekučnom konaní nemal posudzovať rozhodcovský rozsudok, ako exekučný titul, a že na jeho podklade mohla byť vedená exekúcia, vo vzťahu k tomu je predložený posudok bezvýznamný, lebo výsledkom posúdenia rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu bolo rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, ktoré nebolo doposiaľ zákonným spôsobom zrušené. V namietanej exekučnej veci súd

rozhodoval predovšetkým podľa vnútroštátnych právnych noriem. Právny názor exekučného súdu prvého stupňa bol potvrdený aj názorom odvolacieho súdu. Pokiaľ ide o rozhodnutia Ústavného súdu a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, označené v odôvodnení tohto rozsudku, ani v jednej z nich nebol vytknutý postup exekučného súdu pri prípadnej aplikácii judikatúry Súdneho dvora Európskej únie. Nesprávny úradný postup exekučného súdu nemohol spočívať ani v tom, že súd nepredložil Súdnemu dvoru Európskej únie návrh na začatie konania o prejudiciálnej otázke, lebo exekučnému súdu nebránilo v rozhodnutí o žiadosti o udelenie poverenia nevyriešenie žiadnej prejudiciálnej otázky. Rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie, na ktoré navrhovateľ poukázal v podaní: Doplňenie zásadnej právnej argumentácie, sú rozhodnutiami vydanými najmä po dlhšom časovom období od času, kedy v exekučnej veci rozhodoval exekučný súd.

Navrhovateľ nepreukázal splnenie prvého predpokladu zodpovednostného právneho vzťahu, a to existenciu nesprávneho úradného postupu.

Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. je nevyhnutné preukázať existenciu škody a jej výšku.

Navrhovateľ predložil znalecký posudok č. 1/2014, zo záverov ktorého vyplýva, že majetková škoda v každom konkrétnom individuálnom prípade neskorého rozhodovania súdu o udelení poverenia na vykonanie exekúcie predstavuje minimálne 30,76,- eur: mzdové náklady 4,15,- eur, náklady na tlač 5,31,- eur, náklady na úpravu informačného systému 13,86,- eur, náklady na poštovné 3,01,- eur, náklady na telekomunikačné služby 4,43,- eur. V predmetnom súdnom konaní si však navrhovateľ majetkovú škodu vo výške žalovanej sumy uplatnil s tým, že predstavuje náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá mu viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úvere. V podaní označenom ako: Stanovisko žalobcu k vyjadreniu žalovanej k obsahu žaloby uviedol, že podľa jeho názoru preukázal vznik škody označením dôkazov preukazujúcich nesprávny úradný postup súdu, pričom nie je možné reálne predpokladať, že nesprávny úradný postup súdu nemal na jeho majetok a aktivity žiaden vplyv (súd vykonaním úradného postupu spôsobil konečnú nevyhnutnosť jeho nároku, keď požičané finančné prostriedky viac nemôže získať naspäť a zároveň o návrhu rozhodoval neprimerane dlho, pričom čas navyše pri hospodárskych aktivitách niečo stojí). Toto všetko predstavuje škodu na jeho strane. Nečinnosť súdu spôsobila zmenu v pracovných aktivitách jeho (navrhovateľa) zamestnancov (práca navyše) a v administratívnych postupoch (úkony navyše), a to v smere zvýšenia objemu prác a postupov. V hraničných prípadoch znamenala nutnosť prijať nových zamestnancov na pokrytie zvýšeného objemu prác. Dôsledkom je zníženie majetku na jeho strane. Ako náhradu majetkovej škody si uplatňuje náklady, ktoré mu vznikli v priamej príčinnej súvislosti s nekonaním exekučného súdu: náklady na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému, náklady na udržiavanie a správu informačného systému, náklady na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným exekútorom, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde (náklady, ktoré musel vynaložiť na zamestnancov, poštovné, papier, tlač, elektronické služby, atď.) v záujme toho, aby docielil postup v exekučnom konaní a rozhodnutie o jeho návrhu. Ak by súd bol včas rozhodol, nemusel by sa prostredníctvom svojich zamestnancov venovať urgenciám, sťažnostiam, evidencii prípadov, kde nebolo rozhodnuté, atď. Pre konanie nie je významný fakt, ako bolo o jeho návrhu rozhodnuté (či pozitívne, alebo negatívne), keďže toto nemohlo ovplyvniť jeho činnosť, v snahe dosiahnuť (akékoľvek) rozhodnutie o návrhu na vydanie poverenia.

Uvedený znalecký posudok je vyčíslením škody spôsobenej v tisíckach exekučných konaní, avšak agenda NZP, NP, ZE. Navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno ani pri preukázaní vzniku škody, nepredložil relevantné dôkazy dokumentujúce skutočnú výšku škody. K činnosti označenej ako overovanie skutočností, či súd rozhodol v exekučnej veci, by pritom, podľa názoru súdu, pristúpil bez ohľadu na prípadnú existenciu namietaného postupu exekučného súdu. V predmetnom konaní však si navrhovateľ ani neoveroval, či súd rozhodol v exekučnej veci, a ani mu nezasielal urgencie. Pokiaľ ide o informačný systém ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi ho k svojej činnosti nevyhnutne potrebuje, a to v období pred spornou exekúciou, ako i po nej. Navrhovateľ pritom ani nepreukázal k akým konkrétnym úpravám informačného systému došlo a ani, či je daná príčinná

súvislosť s namietaným úradným postupom. Nepreukázal zvýšenie objemu prác a postupov, a ani ďalšiu tvrdenú majetkovú škodu a jej výšku.

K vymoženiu pohľadávky navrhovateľa, ako oprávneného v exekučnom konaní by vôbec nedošlo. Majetková škoda, ktorú vyčíslil v rozsahu istiny a príslušenstva plnenia, ktoré navrhoval vymôcť v exekučnom konaní, mu v dôsledku tvrdeného nesprávneho úradného postupu, nevznikla.

Súd poukazuje na to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky sa otázkou majetkovej ujmy, ktorá mala vzniknúť v dôsledku nesprávneho úradného postupu v exekučnom konaní zaoberal napríklad vo veci 3Cdo 134/2003, rozsudok z 27.11.2003. Okrem iného konštatoval, že charakter majetkovej ujmy má aj zníženie hodnoty pohľadávky veriteľa, ktoré nastalo v časovej a vecnej súvislosti so zmarením možnosti uspokojenia jeho pohľadávky v konaní o výkon rozhodnutia (v danej veci predajom dlžníkovej nehnuteľnosti), ak k zmareniu predaja a poklesu hodnoty jeho pohľadávky došlo v dôsledku nesprávneho úradného postupu. V dôvodoch rozhodnutia uvádza, že reálna hodnota pohľadávky, ktorá bola veriteľovi priznaná vykonateľným súdnym rozhodnutím, nezávisí len od samotnej sumy, ale od celého súboru okolností vplývajúcich na možnosť uspokojiť vymáhanú pohľadávku, v neposlednom rade od solventnosti dlžníka a možnosti uspokojenia pohľadávky z jeho majetku. Inú hodnotu má súdom priznané plnenie, ktoré veriteľ môže vymôcť bez problémov od bonitného dlžníka a inú hodnotu, ak dlžník má nepatrný alebo žiadny majetok. V zmysle týchto tvrdení, aj podľa názoru súdu, v predmetnej veci vznik majetkovej ujmy prichádza do úvahy len vtedy, ak by oprávnený o zodpovedajúcu peňažnú čiastku neprišiel pri zachovaní predpísaného úradného postupu. Výšku majetkovej ujmy nemožno v žiadnom prípade stotožňovať s výškou pohľadávky, pre ktorú bol výkon rozhodnutia nariadený. Majetkovú ujmu spravidla nezakladá samotný nesprávny úradný postup, lebo škoda a zodpovednosť štátu za ňu je daná až vtedy, ak sa právo veriteľa proti dlžníkovi stalo nevykonateľným v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom a je pritom vylúčené, že by ho bolo možné uspokojiť inak. V predmetnom exekučnom konaní k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia došlo výlučne z dôvodov na strane oprávneného.

Navrhovateľ tiež nepreukázal žiadnym spôsobom dôvody pre priznanie nemajetkovej ujmy, o ktorej tvrdil v žalobe. Preto nemožno, z dôvodu nepreukázania (ako to však už bolo uvedené, nedošlo k naplneniu ani prvého predpokladu zodpovednosti a to nesprávneho úradného postupu) akceptovať ako dôvod pre takéto priznanie to, že vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne mohol uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k vymožitelnosti pohľadávky s príslušenstvom, že došlo u neho, resp. u členov riadiacich orgánov, ako aj u majiteľov k pocitom frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, že došlo k zániku ďalších plánovaných podnikateľských aktivít, k zániku už vytvorených podnikateľských plánov, že došlo u neho k hospodárskej strate, k ovplyvneniu podnikateľských postupov, neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením, čo z uvedeného návrhu nevyplýva, pretože navrhovateľ nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy, ani to, že by sa mala poskytnúť jej náhrada v peniazoch. V tejto súvislosti nie je možné opomenúť povahu a predmet konania, v ktorom malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti navrhovateľa a povedomí, ktoré je okolo neho s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. S prihliadnutím na popísanú charakteristiku podnikateľskej činnosti navrhovateľa, považuje súd jeho konanie za rozpor s dobrými mravmi, pokiaľ si uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mu mala vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite a súčasne v takejto situácii platí, že aj v prípade porušenia práva navrhovateľa už samotné konštatovanie porušenia práv musí byť považované za dostačujúce a vylučuje možnosť priznania prípadného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy voči štátu. Podľa názoru súdu, navrhovateľ sa snaží predmetným návrhom eliminovať po finančnej stránke svoje nesprávne obchodnoprávne rozhodnutia.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti súd dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom exekučnom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, ani príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcim podľa neho v porušení povinnosti vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, že bol nečinný, konal so zbytočnými prietahmi, že vykonal

úradný postup bez splnenia zákonných podmienok, a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Návrh v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol.

O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhrada nebola priznaná. Odporca, ktorý mal vo veci úspech náhrada trov konania nebola priznaná, pretože ich neuplatnil a napokon mu žiadne ani nevznikli. Navrhovateľovi právo na náhradu trov konania nevzniklo, pretože vo veci úspech nemal.

Z dôvodu nepreukázania základu nároku zodpovednosti odporcu za vznik škody, nebol dôvod na vydanie medzitémneho rozsudku, ktorý má svoje opodstatnenie len v prípade preukázaného základu nároku. S poukazom na odôvodnenie rozsudku nebolo potrebné podať návrh na kontrolu ústavnosti § 9 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení platnom do 31.12.2012 z dôvodu, že by mal byť v rozpore s Ústavou SR.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia, cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Trenčíne, písomne, vo dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach § 42 ods. 3 O.s.p. uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).